

რაფაელ ფუიატრი – გიტარა
ბახიდან პიაცოლამდე

იოჰან სებასტიან ბახი (1685–1750)
პრელუდია No. 1 დო მაჟორი, BWV 846, ციკლიდან
„კარგად ტემპერირებული კლავირი“, I ტომი (რაფაელ
ფუიატრის არანჟირება)

ფრანსუა კუპერენი (1668–1733)
„მისტერიული ბარიკადები“ (ანტუან ფუჟერეს
არანჟირება)

ჟაკ დუფლი (1715–1789)
„მედეა“ (ანტუან ფუჟერეს არანჟირება)

მიგელ ლიუბეტი სოლესი (1878–1938)
ვარიაციები სორის თემაზე, თხზ. 15 („ფოლია“)
ორი კატალანური ხალხური სიმღერა: „მარიას ბიჭი“,
„ქურდის სიმღერა“

ხულიან არკასი (1832–1882)
ფანტაზია „ტრაგიატას“ თემებზე

ისააკ ალბენისი (1860–1909)
„გრანადა“ („სერენადა“) ციკლიდან „ესპანური სიუიტა“
No. 1, თხზ. 47 (ფრანსისკო ტარრეგას ტრანსკრიფცია)
„ასტურია“ („ლეგენდა“) ციკლიდან „ესპანური სიუიტა“
No. 1, თხზ. 47 (რაფაელ ფუიატრის არანჟირება)

აგუსტინ ბარიოს მანგორე (1885–1944)
„კათედრალი“
Preludio saudade
Andante religioso
Allegro solemne

ასტორ პიაცოლა (1921–1992)
Adiós Nonino (კაჩო ტირაოს არანჟირება)

□
Raphaël Feuillâtre – Guitar

From Bach to Piazzolla

Johann Sebastian Bach (1685–1750)
Prelude No. 1 in C Major, BWV 846, from The
Well-Tempered Clavier, Book I (arr. Raphaël Feuillâtre)

François Couperin (1668–1733)
Les Barricades mystérieuses (arr. Antoine Fougerey)

Jacques Duphy (1715–1789)
Médée (arr. Antoine Fougerey)

Miguel Llobet Solés (1878–1938)
Variations on a Theme of Sor, Op. 15 (La Folia)
Two Catalan Folksongs: El noi de la mare; Cançó del lladre

Julián Arcas (1832–1882)
Fantasia on Themes from La Traviata

Isaac Albéniz (1860–1909)
Granada (Serenade), from Suite Española No. 1, Op. 47
(transcr. Francisco Tárrega)
Asturias (Leyenda), from Suite Española No. 1, Op. 47 (arr.
Raphaël Feuillâtre)

Agustín Barrios Mangoré (1885–1944)

La Catedral

Preludio saudade

Andante religioso

Allegro solemne

Astor Piazzolla (1921–1992)

Adiós Nonino (arr. Cacho Tirao)

□

პროგრამის შესახებ

ტექსტის ავტორი ნინო ჟვანია

რაფაელ ფუიატრის პროგრამა „ბახიდან პიაცოლამდე“
სამ საუკუნეზე მეტ ხანს მოიცავს და მის შთაგონების
წყაროდ იქცა გიტარის უნარი, საკუთარ ენაზე
აამეტყველოს სხვა ეპოქისა და სხვა
ინსტრუმენტისთვის შექმნილი მუსიკა. თავად ფუიატრი
აღნიშნავს, რომ მისთვის კონცერტი მუსიკოსის
იდენტობის ნაწილს უნდა ამჟღავნებდეს და რომ მისი
მიზანია, „გიტარას სიმღერის საშუალება მისცეს“.

ამიტომ შემთხვევითი არ არის, რომ საღამო ბახის,
კუპერენისა და დუფლის საკლავირო მუსიკით იწყება.
ფუიატრის მიერ გადამუშავებული ბახის დო-მაჟორული
პრელუდია და ანტუან ფუჟერეს კუპერენისა და
დუფლის არანჟირებები გიტარისთვის შექმნილი
ტრანსკრიფციების მრავალსაუკუნოვან ტრადიციას
აგრძელებს.

შემდეგ პროგრამა თანდათან ესპანეთისკენ
ინაცვლებს. მიგელ ლიუბეტი სოლესი ფრანსისკო
ტარრეგას მოსწავლე იყო და მისი შემოქმედებითი
მემკვიდრეობა საკონცერტო გიტარას, ესპანურ
ტრადიციასა და კატალონიურ ხალხურ სიმღერას
აკავშირებს ერთმანეთთან. „El noi de la mare“ და
„Cançó del lladre“ ლიუბეტის მიერ დამუშავებული
ყველაზე ცნობილი კატალონიური მელოდიებია.
ხულიან არკასის „ტრაგიატას“ თემებზე შექმნილი
ფანტაზია კი XIX საუკუნის იმ კულტურას გვახსენებს,
როდესაც პოპულარული საოპერო მელოდიები
თავისუფლად გარდაიქმნებოდა საკონცერტო
ინსტრუმენტებისთვის. ალბენისის „გრანადას“
ფსალტრი ტარრეგას ტრანსკრიფციით ასრულებს,
„ასტურიას“ კი — საკუთარი ვერსიით.
პროგრამის ბოლო ნაწილი განსაკუთრებულ პირად
ისტორიებს იწახავს. აგუსტინ ბარიოსის „კათედრალი“
თავდაპირველად 1921 წელს მონტევიდეოში, ორ
ნაწილად შეიქმნა; Preludio saudade კომპოზიტორმა
მოგვიანებით, 1938 წელს დაამატა. ნაწარმოების
შექმნა მონტევიდეოს მეტროპოლიტენის
კათედრალისგან მიღებულ შთაბეჭდილებებს
უკავშირდება, თუმცა მისი წარმოშობის შესახებ
მოგვიანებით რამდენიმე განსხვავებული ამბავიც
გავრცელდა. ეს მრავალწლიანი ისტორია კარგად
აჩვენებს, რომ ბარიოსი საკუთარ ნაწარმოებებს
ყოველთვის დასრულებულ, უცვლელ ტექსტებად როდი
აღიქვამდა.

კონცერტს ასტორ პიაცოლას Adiós Nonino ასრულებს —
ნაწარმოები, რომლის სათაურიც პირად
დამშვიდობებას აღნიშნავს. 1959 წლის ოქტომბერში
პიაცოლამ გასტროლების დროს შეიტყო მამის, ვისენტე
„ნონინო“ პიაცოლას გარდაცვალების ამბავი და
მანამდე შექმნილი ტანგო Nonino გადაამუშავა.
მოგვიანებით იგი Adiós Nonino-ს მისთვის ყველაზე
ძვირფას ნაწარმოებად შორის ასახელებდა. ფუიატრი
მას კაჩო ტირაოს მიერ გიტარისთვის შექმნილი
არანჟირებით ასრულებს — არგენტინელი გიტარისტი
თავად პიაცოლას კვინტეტის წევრი იყო. ამრიგად, გზა
ბახიდან პიაცოლამდე წარმოადგენს არა უბრალო
ქრონოლოგიურ ხაზს, არამედ ტრადიციების
გადაცემისა და ერთი მუსიკალური ხმის მეორეში
გარდაქმნის ისტორიას.

ამ დროს საქართველოში...

1959 წელი, როდესაც პიაცოლამ მამის ხსოვნას Adiós
Nonino მიუძღვნა, ახალგაზრდა ქართველი
კომპოზიტორის ვაჟა აზარაშვილის შემოქმედებაშიც
მნიშვნელოვანი წელი იყო. იმ წელს მან შექმნა
საფორტეპიანო ტრიო — ადრეული ნაწარმოები,
რომელმაც დიმიტრი მოსტაკოვიჩის ყურადღება
მიიპყრო. „ამ ახალგაზრდამი ნამდვილ მუსიკოსს
ვხედავ... მისი ტრიო გემოვნებით დაწერილი
ნაწარმოებია,“ - აღნიშნავდა რუსი კომპოზიტორი. ასე
რომ, იმავე წელს, როდესაც ნიუ-იორკში პიაცოლა
ერთ-ერთ ყველაზე პირად ნაწარმოებს ქმნიდა,
თბილისში ახალი ქართული საკომპოზიციო ხმა
ერთ-ერთ პირველ მნიშვნელოვან ნაბიჯებს დგამდა.

□

Programme Notes

Notes by Nino Jvania

Raphaël Feuillâtre’s From Bach to Piazzolla spans more
than three centuries, yet one idea holds the programme
together: the guitar’s ability to make music conceived for
other periods and other instruments speak in its own
language. Feuillâtre has said that he likes a recital to reveal
part of a musician’s identity, and that his aim is to “allow
the guitar to sing.” It is therefore fitting that the evening
begins with music written for keyboard instruments by
Bach, Couperin and Duphy. Feuillâtre’s own version of
Bach’s C-major Prelude and Antoine Fougerey’s
arrangements of Couperin and Duphy continue the
guitar’s centuries-old tradition of making transcription a
creative art in its own right.

The programme then gradually turns toward Spain and
toward the history of the guitar itself. Miguel Llobet Solés
was a pupil of Francisco Tárrega, and his legacy connects
the concert guitar with Spanish tradition and Catalan folk
song. “El noi de la mare” and “Cançó del lladre” belong to
the best-known Catalan melodies he arranged for the
instrument. Julián Arcas’s Fantasia on themes from “La
Traviata” recalls a nineteenth-century culture in which
beloved operatic melodies travelled freely into the concert
repertory of instrumental virtuosos. Albéniz’s “Granada” is
heard in Tárrega’s historic transcription, while “Asturias”
appears in Feuillâtre’s own version: the same repertory
continues its life through the hands and imagination of
successive generations of guitarists.

The final part of the recital carries especially personal
histories. Agustín Barrios’s “La Catedral” first took shape
in Montevideo in 1921 as a two-movement work, Andante
religioso and Allegro solemne; the Preludio saudade was
added later, in 1938. The work is associated with Barrios’s
impressions of Montevideo’s Metropolitan Cathedral,
although several different accounts of its exact inspiration
circulated later. Its long evolution is a reminder that
Barrios did not always treat his own works as texts fixed
once and for all.

The recital closes with Astor Piazzolla’s “Adiós Nonino”, a
title that is itself a private farewell. In October 1959,
Piazzolla learned, while on tour, of the death of his father,
Vicente “Nonino” Piazzolla, and reworked an earlier tango
called “Nonino” in his memory. He later regarded “Adiós
Nonino” as one of the works closest to him. Feuillâtre
performs it in the guitar arrangement by Cacho Tirao, the
Argentine guitarist who had himself been a member of
Piazzolla’s quintet. The journey from Bach to Piazzolla
therefore represents not a simple chronological line, but a
history of transmission, memory, and the transformation of
one musical voice into another.

Meanwhile in Georgia...

The year 1959, when Piazzolla created Adiós Nonino in
memory of his father, was also significant in the early
career of the young Georgian composer Vazha Azarashvili.
That year he wrote his Piano Trio, an early work that
attracted the attention of Dmitri Shostakovich – he
remarked of the young composer: “In this young man I see
the real musician... his trio is a work written with taste.”
Thus, in the same year that Piazzolla was creating one of
his most personal works in New York, a new Georgian
compositional voice was receiving an important early
recognition.

8TH EDITION

TSINANDALI
FESTIVAL

3-13 SEPTEMBER . 2026